

QUAN RECORDIS EL MEU NOM

— VOLUM 1 —

TERESA SABORIT

t
premis talent

PREÀMBUL

—No! Ni se us acudeixi tocar-los un sol cabell! —va cridar la Jana—. Són les meves germanes, es queden amb mi!

Els agents van avançar en la seva direcció. Les nenes van arrencar a córrer en sentit contrari. Abans que haguessin pogut allunyar-se més d'una quinzena de metres, tres policies uniformats van aparèixer de sobte per l'extrem oposat del carrer, tallant de soca-rel qualsevol fugida. Van agafar-les a coll i van tancar-les en un cotxe patrulla, malgrat la resistència de les criatures que espernetegaven de peus i braços.

—Deixeu-nos anar! Jana, ajuda'ns! Jana!

—Torneu-me les meves germanes! —va xisclar la noia—. Torneu-me-les!

La Jana va arrencar a córrer cap al cotxe patrulla. Dos moscos li van barrar el pas mentre els seus companys engegaven el motor del vehicle i s'allunyaven del lloc dels fets. Quan la van alliberar al cap d'uns minuts, ja no en quedava ni rastre.

FANTASMA

HOSPITAL DEL MAR

Barceloneta (Ciutat Vella) _ Dissabte, 13 de juny de 2015

Les llàgrimes entelaven la mirada de la Jana, tan blava com el mar que tenia davant dels ulls. Divuit anys i massa vida. Massa vida i massa pes per a un cos tan menut.

Els grans finestrals de l'Hospital del Mar retornaven una visió idíl·lica de la costa barcelonina: el Passeig Marítim en primer terme, una filera de palmeres que es perdia més enllà d'on arribava la vista, la mar en calma. El dia s'havia desvetllat sense ni un núvol, amb un cel d'atzur que jugava a confondre's amb les onades del Mediterrani. Però ningú no semblava gaudir de la visió. O potser sí. Potser alguna de les doctores que, entre pacient i pacient, aprofitaven uns minuts de descans per prendre's un cafè a peu dret, amb la mirada perduda en l'infinit. Potser algun infermer que recuperava forces uns instants abans de tornar a la batalla. Potser algun malalt atrapat en un dels llits de l'hospital que no tenia més remei que ser pacient, mentre se li curaven les ferides. Però no la Jana.

La Jana, dreta darrere els vidres, no gaudia de la visió. A la seva esquena, amb la porta encara oberta, l'habitació de la qual acabava de sortir d'una embranzida, just a temps per ocultar les llàgrimes que li fugien dels ulls. La noia va respirar a fons amb la vista fixa en l'antic Espigó del Gas. Era una canya de pescar, allò que veia? Un pescador assegut al voral de les roques? La platja del Somorrostro era un mosaic gairebé perfecte de tovalloles i cossos recoberts de crema, que aprofitaven els primers dies d'estiu per bronzejar-se i trencar el blanc de les seves pells d'hivern. La Jana va respirar de nou. A fons. Com si amb cada alenada hagués d'exhaurir tot l'oxigen de l'univers. Desitjant que un

univers sense oxigen s'autodestruís. Anhelant que l'explosió li arranqués de les entranyes el dolor punyent que li esberlava el pit.

—Jana, estàs bé? —va preguntar la veu de la doctora a la seva esquena.

La noia, cara pigada, metre i mig d'alçada, amb els cabells negres recollits en una trena, va respirar un cop més. Va eixugar-se les llàgrimes. Va inventar un somriure i es va girar de nou cap a l'habitació que havia abandonat de forma abrupta. No semblava una habitació d'hospital, més aviat un dormitori qual-sevol que, per un atzar del destí, hagués quedat atrapat per error entre les quatre parets d'una clínica, amb murs pintats d'un groc càlid i cortines de color granat a la finestra. Una habitació amb un únic llit, amb llençols plens de sanefes. A la banda esquerra de la cambra, una doctora amb bata blanca que no podia evitar moure's impacient, mirant de reüll el rellotge de polsera.

—Sempre ens heu dit que... que el cervell no és una ciència exacta —va murmurar la Jana.

—Sento no poder donar-te millors notícies: en el cas de la teva mare el diagnòstic és clar. Ha passat mig any des de l'incendi. Les cremades que tenia al cos se li han curat del tot, però les conseqüències del cop al cap que va rebre s'han mantingut inalterables: continua sense recordar res del seu passat, els mals de cap es repeteixen amb la mateixa freqüència i és incapaç de generar nous records. Ni la medicació ni els tractaments que li hem donat fins ara han tingut cap efecte. No té sentit...

—No podeu donar-li l'alta. No està curada!

—La derivarem a un centre sociosanitari per a pacients de llarga durada. Allà...

—Vau dir que aquí hi havia els millors especialistes!

—Som conscients de la vostra situació. Hem fet tot el que estava a les nostres mans. Allargarem l'estada a l'hospital tant com ens sigui possible, fins que hi hagi una plaça lliure en un centre públic, així no haureu d'assumir el cost d'una clínica privada. Estarà ben atesa i...

—Les meves germanes necessiten la seva mare. Només tenen sis anys! Ja els vaig haver de dir que no tornarien a veure

el pare... Ara vols que els digui que la mare no les reconeixerà mai més? Hi ha d'haver alguna cosa més que puguem fer-hi!

La doctora va negar amb el cap. Va desviar la mirada per observar la pacient que hi havia estirada al llit, dormint plàcidament. Vestida de carrer. Quaranta i pocs anys. La pell blanca per tants mesos d'internament. Els cabells negres i llisos escampats sobre el coixí. Unes ombres violàcies sota els ulls. Es va escurar la gola.

—Hi ha un tractament que no hem provat, però...

—Però què?

—Té una taxa d'efectivitat molt baixa: només un de cada set casos respon favorablement a la teràpia.

—I què? Provem-ho!

—No està cobert per la Seguretat Social, hauries de fer-te càrrec de totes les despeses. Creus que pots assumir-ho?

La noia va empassar saliva. La dona del llit va badallar de sobte. Va obrir les parpelles i es va incorporar sobre el matalàs. Va posar-se les ulleres que hi havia a la tauleta i va agafar la novel·la a mig llegir que tenia al costat del coixí. Va llegir-ne un parell de frases, fins que una ganyota de confusió va arrugar-li el front. Va llegir el títol que hi havia a la portada del volum i va somriure. El va reobrir per la primera pàgina. Estava a punt d'endinsar-se de nou en la lectura quan es va adonar que no estava sola i va aixecar la mirada, inclinant el cap amb posat interrogatiu: primer la doctora, després la noia.

—Qui sou, vosaltres?

Un ganivet de glaç esmolat travessant-li el cor. La Jana va prémer els punys.

—Aconseguiré els diners. Feu el que faci falta, per curar-la.

L'OGRE DEL SUPERMERCAT

Torre Baró (Nou Barris) _ Divendres, 19 de juny de 2015

La Jana reomplia els prestatges del supermercat sense saber què reomplia, si detergent, magdalenes o llonganissa de Vic. Més

d'un cop havia estat a punt de col·locar la xocolata al lloc de la ratafia i la ratafia al lloc del lleixiu. Només una inspiració d'última hora l'havia salvat del desastre.

Local de sostres alts i parets pintades de blanc, amb el termòstat sempre baix i temperatures de nevera. El cos de la noia es movia com un autòmat pels passadissos del supermercat Ca La Marta on treballava de reposadora al torn de matí, a pocs carrers del castell de Torre Baró que donava nom al barri, estirant un portapalets ple fins dalt de caps de cartó apilades amb tota mena de productes.

Les seves mans es movien a la màxima velocitat que li permetien els dits. La vista sempre pendent del rellotge de paret que indicava que cada vegada faltava menys per a les tres de la tarda. Havia promès a les seves germanes que no es perdria per res del món la seva actuació en el festival de fi de curs de l'escola, encara que això significués escurçar les dues hores d'entrenament diari de cada tarda. Però les busques li jugaven en contra i la seva ment la traïa contínuament, impedint-li concentrar-se en la feina. «Aconseguiré els diners». La promesa que havia fet davant del llit d'hospital de la seva mare l'asfixiava com si estigués atrapada a l'interior del puny tancat d'un gegant, comprimint-li els pulmons.

Les tres en punt. La Jana va sortir disparada cap al magatzem. Tres minuts corrent en baixada fins a l'estació de metro de Roquetes. Tres quarts d'hora per a travessar la ciutat de punt a punta, de Nou Barris a Pedralbes. Amb una mica de sort, les seves germanes serien les últimes d'actuar i podria complir amb la seva promesa. Amb una mica de sort... Estava a punt de posar el dit en la màquina de fitxar, que controlava entrades i sortides amb empremta dactilar, quan l'encarregat del supermercat li va retenir el gest agafant-la amb força pel canell. Baix i de panxa prominent, amb mans fortes com les urpes d'un voltor.

—On et penses que vas?

—S’ha acabat el meu torn.

—I te n’aniràs sense haver acabat la feina?

—He reomplert tots els prestatges!

El soroll de la sirena d’un camió entrant al magatzem de re-cules li va fer girar el cap. Un dels treballadors del supermercat va agafar el full de comanda que li va lliurar el conductor i va escanejar el codi de barres. En obrir les portes de la caixa, centenars de paquets van quedar a la vista: coques de Sant Joan, ampolles de cava, petits petards... L’encarregat va alliberar el braç de la noia.

—Si te’n vas sense haver acabat la feina, rebràs una penalització. Ja saps com funciona el sistema d’incentius.

—Però... Això no és just! El camió ha arribat quan jo ja hauria d’haver estat fora!

—Haver estat més ràpida. Com més aviat comencis, més aviat acabaràs.

L’encarregat es va allunyar com paó real, gallejant amb la seva cua plena de vulgaritats. La Jana va sentir desitjos d’escanyar-lo. Una de les caixeres de més edat es va acostar a la noia per posar-li una mà a l’espatlla.

—Ja et dic jo que abans això no passava pas —va mastegar—. Des de fa un any i mig, des que l’Àlex va assumir la presidència de Ca La Marta i va contractar aquella harpia perquè supervisés els supermercats, que tots els encarregats es comporten com senyors feudals. El molt baliga-balaga... Amb el seu avi això no passava! Que el senyor Manel es passava més temps visitant els supermercats de la cadena, per vigilar que tot estigués en ordre, que assegut en el seu despatx de la seu central. Però el net no, mal llamp se l’emporti! Ell prefereix passar-se la vida donant voltes pel món per «expandir» l’imperi, com si tenir més de mil establiments repartits per tot Catalunya no fos ja més que suficient.

La Jana va esbufegar. Va girar-se cap al camió. Necessitaria un miracle anticipat de Sant Joan per poder complir amb la promesa.

FI DE CURS

Pedralbes (Les Corts) _ Divendres, 19 de juny de 2015

Esbufegant i traient el fetge de la boca. Així és com la Jana va arribar a l'escola de les seves germanes, a pocs passos de l'avinguda de Pedralbes i el Reial Club de Tennis, a deu minuts a tot córrer des de l'estació de metro del Palau Reial. Un complex gegantí amb centenars d'aules, envoltat d'arbres frondosos i la tranquil·litat d'estar ubicat en un dels barris menys transitats de Barcelona. Tres pistes de futbol, dues de bàsquet, una piscina coberta i un pati de sorra per als més petits.

La noia va travessar el vestíbul sense aturar-se a saludar els dos bidells que hi havia darrere del taulell.

—Ja pots afanyar-te. El festival està a punt d'acabar-se! — va cridar-li un dels homes.

Va deixar enrere la porta metàl·lica que conduïa al gimnàs de l'escola, seu d'un dels clubs escolars més importants d'Europa, amb un magnífic equipament: barres asimètriques, barra fixa, poltre, espatlleres, pots de magnesi... Olor d'esforç, de suor i de llàgrimes. Crits de dolor i de joia impregnats a les parets. Va seguir el llarg passadís que conduïa fins al pati central i va arribar a la pista de formigó just quan ressonaven els últims aplaudiments.

L'aire li va fugir dels pulmons en descobrir les seves germanes assegudes en un racó de les grades de formigó on hi havia tots els alumnes de l'escola. Allunyades de la resta de nens de la seva classe. Allunyades de la Patri, la seva millor amiga, asseguda unes fileres més endavant, que semblava ignorar la seva presència a posta, amb la mirada fixa en els professors que conduïen el festival des de la tarima col·locada al centre de l'esplanada.

Només sis anys. Ona, Laia i Mercè. Tres bessones idèntiques d'ulls blaus i cabells negres. Tres criatures de rialla permanent que ara es mantenien amb el cap cot. Però no havia estat allò el que havia sobtat a la Jana. Tots els alumnes de l'escola mostraven orgullosos el xandall de l'escola, de colors cridaners, pan-

talons fins al genoll i samarretes de màniga curta, tan nous com el primer dia. Les seves germanes, en canvi, havien perdut els uniformes en l'incendi. La Laia i la Mercè anaven vestides amb xandalls que la Jana havia comprat en una botiga de segona mà, curts de cames i llargs de braços, de teles velles i desgastades. L'Ona, que s'havia tacat a l'hora d'esmorzar, havia acabat sortint de casa amb un xandall antic de la Jana, amb el logo de la federació catalana de gimnàstica a l'esquena, que la noia l'hi havia hagut d'amidar fent-li mil voltes a canells i turmells; semblava un papu.

El ressò dels aplaudiments va emmudir quan el director de l'escola va agafar el micròfon. Unes paraules de rigor per acomiadar l'acte, amb el desig de retrobar-se el setembre vinent, després d'haver pogut gaudir de les millors de les vacances. Els pares que havien assistit al festival van aplaudir per últim cop i van alçar-se dels seients per reunir-se amb els seus fills. La Jana va obrir-se pas entre una multitud d'americanes de sastre, corbates de seda i perfums d'importació. Va desnudar les mànigues de la jaqueta texana que portava lligada a la cintura i se la va posar per ocultar l'uniforme del supermercat: pantalons i camisa negra i el logo de Ca la Marta brodat amb lletres d'or a l'alçada del pit.

—Ho heu fet genial, terratrèmols! —va exclamar alegre, plantant-se davant de les tres bessones.

Les nenes van alçar la mirada.

—Ens has... vist? —va preguntar la Laia.

—És clar que us he vist!

—Crèiem que no havies vingut —va remugar la Mercè.

—Per què? Per què no m'heu vist? Com volíeu veure'm, amb el munt de gent que hi ha?

La noia va assenyalar al seu voltant: un miler d'alumnes i centenars de pares, buscant-se els uns als altres enmig de la pista com un exèrcit de formigues en plena revolució. L'Ona va aixecar-se d'un bot i va abraçar la seva germana per la cintura.

—Quina il·lusió que hagi vingut! —va xisclar, amb la cara amagada contra el seu estómac.

—Com és que ja no seieu amb la Patrícia?

Les bessones es van mirar entre elles. Van abaixar la mirada.

—La Patri està... ximple —va respondre la Laia, plegant-se de braços.

—Ja no sou amigues? Des de quan?

L'Ona es va separar de la seva germana gran.

—És... és veritat? —va preguntar la nena amb un fil de veu.

—El què?

—És veritat que... que som pobres?

—Ona! —van cridar la Laia i la Mercè a l'uníson.

—Qui ho diu, això? —va replicar la Jana.

—Ona! Laia! Mercè! Veniu a fer-vos la foto de grup! —va cridar la seva professora des de la pista.

La Mercè i la Laia van arrossegar la seva germana cap a la pista.

La Jana les va veure allunyar-se amb el front arrugat.

—Ho hem aconseguit —va murmurar la veu del director a la seva esquena.

La Jana va assentir. Es va girar per saludar-lo amb una encaixada de mans.

—Semblava impossible arribar a final de curs, però sí, ho hem aconseguit. —La Jana va somriure—. Gràcies per la vostra comprensió. Després de l'incendi, la mort del pare i l'amnèsia de la mare... No sé com ho hauríem fet sense la vostra ajuda. Esperem que el curs vinent tot vagi... molt millor.

El director va desfer l'encaixada que els unia.

—Sento haver de treure el tema, però... Potser ara que ja s'ha acabat el curs... Potser el millor seria que tu i el teu avi valoréssiu la... la possibilitat de canviar les bessones d'escola.

—Perdó?

—Entén-me. No és obligatori estudiar en una institució privada com la nostra. Hi ha altres centres educatius que s'ajustarien millor a les vostres... «necessitats» actuals. Quin sentiment té haver de creuar cada dia la ciutat fins a Pedralbes? No us seria més còmode que estudiessin a Nou Barris?

—Més còmode per a nosaltres? O per a la vostra imatge?

—Què insinues?

La Jana va somriure sarcàstica.

—Quan era petita em vau venir a buscar expressament a la meva escola «pública», perquè crèieu que podia ser una promesa olímpica. I ara us voleu desfer de les meves germanes perquè no tenen prou «estatus»?

—No estic dient res d'això. L'únic que vull que entenguis és que, des de l'escola, ja fem un gran esforç perdonant-vos la quota mensual, compadint-nos de la vostra situació, però...

—Perdonant-nos? Compadint-nos? —el va tallar la noia, fent un pas endavant—. Vau prometre als meus pares que, si deixava el col·legi de Sarrià i fitxava pel vostre club esportiu, ens donaríeu una beca de per vida per a mi i les meves germanes. Ni perdó ni compassió: la meitat de les medalles de la secció de gimnàstica que teniu a les vitrines porten el meu nom. He complert sobradament amb la meva part! O és que, a la «millor» escola de la ciutat, els pactes només es compleixen quan us beneficien?

El director la va observar seriós.

—Complirem la promesa que vam fer. Les teves germanes tenen plaça garantida fins a quart d'ESO. Tanmateix... No vull que t'ho prenguis malament, però cuidar tres criatures és alguna cosa més que pagar factures.

—Estàs insinuant que les meves germanes van mal ateses? Ho he deixat tot, per criar-les!

—I potser aquest és precisament el problema. És que no te n'adones? Fa mig any que no fas més que treballar com una esclava a canvi d'un sou miserable. I tot, per a què? Tu pateixes, el teu avi pateix i les teves germanes també pateixen. Hauries de ser al Centre d'Alt Rendiment, entrenant a temps complet per competir als Jocs Olímpics del Brasil de l'any vinent, no perdent el temps en contractes temporals de mala mort i amb entrenaments de fireta al nostre gimnàs, com si encara fossis una criatura! La Sara s'estira els cabells cada cop que en parlem. Si no tornes al CAR aviat, ho podràs tot.

La Jana va estrènyer les mandíbules.

—A les meves germanes no els falta de res.

—Quan va ser l'últim cop que les vas ajudar a fer els deures? Què t'expliquen quan els demanes com els ha anat a l'escola? L'Ona ha vingut al festival de fi de curs amb un xandall que en fa tres com ella! Ets conscient que a la seva edat pot arribar a ser molt dur sentir-se... diferent? La canalla pot arribar a ser molt cruel. Si no els pots dedicar el temps que necessiten, potser... potser seria millor... que parlessis amb Serveis Socials. I ho deixessis córrer.

La Jana el va esguardar esblaimada.

—Estàs insinuant que deixi... que deixi les meves germanes en un centre de menors? —La cara de la noia era un poema; els ulls brillants, plens d'ira—. O pitjor... que les doni en adopció i no tornar-les a veure mai més?

—Tampoc no cal exagerar. Només seria una solució transitòria, mentre la teva mare es recupera. De totes maneres... no és potser això el que en el fons desitges?

—No!

La noia va fer mitja volta. Va caminar fins al lloc a on les bessones acabaven de fer-se la foto de grup, les va agafar per les mans i va volar cap a la sortida, dissimulant amb penes i treballs les llàgrimes que amenaçaven de rodar-li galtes avall.

EL DIABLE DE PEDRALBES

Pedralbes (Les Corts) / La Guineueta Canyelles (Nou Barris)

_ Dimarts, 23 de juny de 2015

No podia fer-ho. Sí que podia. No podia. Sí que podia. La nit feia hores que havia caigut sobre Barcelona. Ajupida rere d'una renglera de vehicles d'alta gamma, perfectament aparcats al costat d'una vorera de Pedralbes, a la part alta de la ciutat, la Jana es debatia entre la rauxa i el desig de tornar a casa. Vestida amb xandall negre i esportives fosques, gorra, guants i passamuntanyes. Una motxilla a l'esquena sense cap distintiu. La nit havia mitgat la calitja del dia, però la xafogor de principis d'es-

tiu començava a ser insuportable. Sota la seva indumentària, la Jana sentia fondre's.

Revetlla de Sant Joan. La nit més màgica de l'any. La lluna plena era una rodona blanca suspesa enmig de la negror del firmament. La llum groguenca dels fanals impedia veure el cel estrellat. En la llunyania, l'esclafit de petards i de coets de tots colors recordaven que aquella era nit de festa. Gossos i gats, atrapats als balcons, somicaven aterrits.

Vianants escadussers a aquelles hores i en aquella zona de la ciutat, vestits amb samarretes de màniga curta i tirants, pantalons curts i sandàlies, passaven de tant en tant per davant de la Jana, sense veure-la, amb tovalloles, neveres portàtils i la clara intenció d'acabar de gaudir de la revetlla arran de mar. Pel camí, la noia havia vist fogueres improvisades pels veïns dels diversos barris de la ciutat, alimentades amb tota mena d'andròmines, des de piles de mobles vells fins a llibres escolars del curs acabat d'acomiar. A les mans, talls de coca de fruites i pinyons, copes de cava i trossos de papers escrits, instants abans de ser consumits per les flames, amb tot allò que volia ser oblidat per sempre i la fe d'un miracle.

Arripada entre els cotxes aparcats, la Jana feia ben bé mitja hora que mantenia la vista fixa en un local en plena ebullició, amb tota seguretat una antiga casa d'estiueig senyorial ara reconvertida en bar de copes. Una gran foguera al jardí, música a tot volum i desenes de convidats. Un ull expert segur que hauria reconegut la firma dels millors dissenyadors. La noia tan sols intuïa els milers d'euros que devien valdre cadascun d'aquells conjunts plens de pedreria, confeccionats amb teles de caient sedós. Sí que podia. No podia.

«Som pobres?» La pregunta de la seva germana clavada en la memòria, junt amb el record incandescent de la dentadura immaculada de la directora de l'oficina bancària que, mesos abans, els havia deixat sense res. El seu somriure de hiena en refregar-li que allò era el que hi havia estipulat en les escriptures de la hipoteca, que els seus pares haurien d'haver llegit millor abans de signar: que en cas de sinistre de l'immoble «objec-

te de garantia», aquest passaria a ser propietat del banc «per sufragar les possibles pèrdues». El mateix somriure en informarla que els comptes d'estalvi dels pares estaven en números vermells, després que la crisi del 2008 els hagués impactat de ple, tots dos arquitectes, i que la família hagués sobreviscut a base de crèdits que la directora intentaria, generosa ella, que quedessin cancel·lats amb la indemnització de l'asseguradora per la mort del pare, que també es faria càrrec de les despeses de l'enterrament, i contra el valor de l'immoble sinistrat: «perquè el xalet ha quedat en ruïnes, però els terrenys continuen valent alguns calerons».

Estava cansada de portar tant pes sobre les espatlles. Cansada d'haver de fer malabars amb el poc que entrava a casa cada mes, de treballar de sol a sol i d'haver de recórrer sempre al seu avi, que ja no tenia edat per tant enrenou. Cansada de sentir a tota hora l'alè amenaçant dels assistents socials a la nuca, tement la possibilitat que qualsevol excusa els servís per entrar-li a casa i prendre-li la custòdia de les bessones. Però d'aquí a fer el que estava a punt de fer hi havia un abisme... O no? Va pensar en les tres nenes, en la possibilitat que li arranquessin dels braços per endur-se-les ves qui sap on, en la mare recuperant la memòria sols per descobrir que no havia sabut fer de germana gran. Els dubtes de la Jana es van esvaïr de cop.

La noia va alçar el cap en veure sortir del local la dona a qui havia estat esperant. El mateix somriure que ella recordava. La mateixa expressió d'hipòcrita que li havia vist en els centenars de fotografies que la directora del banc havia publicat a les xarxes socials i que li havien servit per localitzar-la.

—Quina festa tan divertida! —va exclamar la dona, girant-se per mirar a l'interior del local.

—Bon Sant Joan a tots! —va afegir una veu d'home, sortint de l'establiment al seu darrere.

Els dos van trepitjar la vorera amb signes evidents de borratxera. Una bossa de pell Louis Vuitton ella, un Rolex d'or ell. L'home va treure un clauer de la butxaca dels pantalons i va fer el gest d'obrir les portes d'un dels cotxes aparcats. La dona va

prendre-li les claus amb una rialla histriònica i va començar a avançar amb pas insegur cap a l'avinguda de Pedralbes. L'home se li va abraçar per mantenir-se dempeus.

La Jana es va posar en moviment. De mica en mica, els tres van anar-se allunyant de la zona concorreguda, pròxima a la festa. De mica en mica, sols la solitud com a companya. De mica en mica, els carrils deserts de l'avinguda Pedralbes, amb luxosos edificis de pisos amb piscina al jardí, vigilància privada i conserge vint-i-quatre hores.

Un taxi negre i groc, amb una llumeta verda sobre el vehicle, va aparèixer pel final del carrer. L'home es va allunyar de la seva companya fent tentines i va aixecar el braç per aturar el vehicle.

La Jana va sortir del seu amagatall: va córrer cap a la dona, va arrencar-li la bossa d'una estrebada i va fugir corrents.

* * *

Un taxista justicier. Allò no sortia a les pel·lícules. La Jana maldava per augmentar la velocitat mentre sentia cada vegada més a prop els passos del taxista, que no la deixava de petja. L'home no havia reaccionat. La dona havia intentat atrapar-la en va. Només el taxista havia estat prou àgil per saltar del vehicle i iniciar la persecució.

Havien passat per davant del drac metàl·lic que guardava l'entrada dels pavellons Güell. Havien rodejat els jardins del Palau Reial. Havien girat abans d'arribar a la zona universitària i s'havien endinsat en les tenebres dels carrers menys concorreguts de Pedralbes, amb xalets i torres carregades d'anys a banda i banda, protegides rere altíssims murs de formigó. Només l'esperança d'una propina especialment generosa podia justificar tant d'afany.

Un arbre vinclat en una vorera, amb les branques suspeses més enllà de la paret que protegia una de les finques. La visió va aparèixer de sobte en girar una cantonada. La Jana va aprofitar l'ocasió: per una gimnasta com ella, saltar la tanca seria un

joc. Va agafar embranzida, va enfil·lar-se tronc amunt, va saltar a les branques a pes de braços i es va deixar caure sobre la gespa del jardí que s'amagava a l'altra banda del mur.

Tots els llums apagats. Cap so d'alarma. La noia va deixar de respirar. Els passos del taxista van passar pel seu costat, a l'altra banda de la tanca, i van desaparèixer entre esbufecs, carrer enllà.

* * *

La lluna plena il·luminava fins a l'últim racó del jardí. Parterres de flors, arbres d'altres capçades, arbustos retallats amb formes escultòriques i una font d'aigua dringant en un racó, a prop de l'entrada de la finca. Al centre de la parcel·la, un xalet de dos pisos amb més de dos-cents metres quadrats per planta. Grans finestrals de vidre a la planta inferior. Balcons al pis superior.

El so d'uns cascavells va fer que la Jana es posés en alerta. Va mirar a banda i banda, però no va saber identificar l'origen del so. Va encaminar-se resolta cap a la sortida, però a mig camí va fer un gir de cent vuitanta graus i va dirigir els seus passos cap a la casa. Amb cautela, la noia va posar les mans sobre el pany d'un dels finestrals de la planta baixa. Per a sorpresa de la intrusa, la porta es va obrir sense fer soroll. La Jana va entrar al xalet caminant de puntetes. Parets revestides de fusta. Terres de marbre amb catifes de llana. Quadres de Dalí, Miró, Picasso i multitud d'altres pintors que la noia no va tenir temps d'identificar. Va obrir la motxilla que portava a l'esquena. Hi va guardar la bossa de pell de la dona que acabava de robar i tot allò de valor que va sorgir al seu pas: mòbil, tauleta, un rellotge d'home, una cartera plena de bitllets, un portàtil diminut.

Va pujar els graons per inspeccionar el pis superior, acariciant amb la punta dels dits la barana tornejada de fusta noble. Una saleta la va rebre al final de l'escala, amb una televisió de plasma gegantina al centre de l'espai, dos sofàs formant rotllana i tres balcons que donaven al jardí. Quatre portes al seu voltant.

Un dels balcons estava entreobert, permetent que l'aire de la nit es passegés per l'estança. Guiada sols per la llum de la lluna que es filtrava a través dels vidres, la Jana va entrar a la primera de les estances. Una taula de despatx amb marqueteria d'hàbil artesà. Trofeus de caça a les parets. Olor de colònia d'home gran.

En un prestatge, una foto en blanc i negre d'un parell de joves el dia del seu casament: ell amb casaca de pastor, ella amb vestit de núvia de tela negra. Una segona foto en blanc i negre, borrosa, amb un munt de gent davant d'un paisatge de barraques, a tocar de la platja. En una fotografia a color, maltractada pels anys, dos nens de cabells rossos davant de les façanes d'un dels internats més cars de Barcelona, vestits d'uniforme.

La noia va córrer a revisar prestatges i calaixos. En un dels mobles, una safata plena de petits objectes que va guardar a la motxilla: un manyoc de claus amb un clauer que semblava de plata, un collaret de cordill amb un drac daurat diminut... Sigil·losa, va tornar a la saleta per encaminar-se fins a una de les portes que hi havia a l'extrem contrari.

—Quiet o disparo!

La Jana va aixecar les mans a l'instant. Un calfred a l'espinada. De cua d'ull va veure emergir, d'una de les portes que encara no havia obert, un home gran amb pijama de seda i una escopeta a les mans.

—No et moguis. Els Mossos... Els Mossos arribaran de seguida!

Veu rogallosa, encara mig adormida. Pel reflex dels vidres la noia va veure com l'home deixava d'apuntar-la, mans tremoloses revisant les butxaques del pijama a la recerca d'un mòbil que segurament no devia haver agafat en saltar del llit. La noia es va llançar sobre el finestral obert. Mans a la barana del balcó, impuls per agafar-se a la branca més propera, filigrana de gimnasta per saltar fins a terra i protegir-se rere el tronc de l'arbre.

Un tret va retrunyir com una bomba, la perdigonada es va perdre en el no-res. La Jana es va afanyar a fugir arrossegant-se de quatre grapes, resguardada rere els arbustos de formes capri-

cioses, guiada pel so de la font que havia vist en arribar. Olor d'humitat. Altre cop el dring d'uns picarols. Un gat negre amb un collar blanc de cascavells, saltant juganer al voltant de l'aigua. I un desconegut vestit de diable de correfoc, dret al costat de la font, donant-li l'esquena.

—No podràs fugir gaire lluny!

L'amenaça provinent del xalet va fer que el diable es girés. Rostre tapat rere un drap vermell que li ocultava nas i boca, ulleres de protecció sobre el front, uns ulls verdíssims. La mirada de la Jana es va topar amb la del desconegut durant un instant, un noi que rondaria la vintena i que semblava més sorprès que no pas enutjat. La Jana va tenir el convenciment d'haver vist aquell rostre abans, en algun lloc, ves a saber on. Aquells ulls...

A l'instant següent, la noia s'afanyava a córrer fins al mur que rodejava el jardí, s'enfilava a l'arbre més proper, saltava al carrer que assenyalava el camí de la llibertat i es perdia en la calma de la ciutat adormida.

* * *

La Jana va pujar els graons de les escales de l'estació de metro de dos en dos, delerosa de fugir d'aquella cambra frigorífica a on semblava que els aparells d'aire condicionat de tots els vagons s'havien posat d'acord per congelar-los l'alè, i va eixir a la plaça de Lluçmajor, gairebé davant per davant de l'estàtua de la República, feta de bronze, una dona nua que la va rebre amb un braç alçat i barret frigi, símbol de llibertat. Va mirar a banda i banda nerviosa, fins a tres vegades. La cara blanca i el front cobert de suor, com si acabés de sortir d'una sala de tortures, intentant recuperar la respiració. El record del noi vestit de diable l'havia perseguit durant tot el viatge amb metro, tement veure'l aparèixer en qualsevol moment. S'havia passat bona part del trajecte fent transbordaments a correuita, per saltar de línia a línia, procurant esborrar qualsevol rastre.

Els carrers de Nou Barris que l'envoltaven semblaven el decorat abandonat d'una pel·lícula. Botigues amb les persianes

abaixades, moltes amb un cartell de «Vacances» enganxat al vidre. Fanals de llum groguenca il·luminant massa poc un tros de nit. Ni una ànima al carrer. Va mirar el mòbil, un model antic amb la pantalla trencada: faltava poc per a les dues de la matinada. Al seu voltant, els carrers tranquils d'un barri obrer una nit d'estiu. Un home passejant el gos. Un nadó plorant en la distància. Al parc de la Guineueta, quatre atraccions de fira en aquells moments immòbils. Poc trànsit. Restaurants tancats, terrasses buides. Ni un turista.

Nou Barris. L'únic nom que podia descriure el districte format per una munió de barris completament diferents entre si, als quals únicament el veïnatge unia. Barris que havien crescut de forma accelerada per les onades migratòries del seixanta, que la ciutat havia acollit delerosa de mà d'obra per continuar creixent sense límits. Edificis de ciment quadriculats, una desena de pisos d'altura, petits balcons amb ànima de rusc.

Maldant per recuperar la tranquil·litat, la noia va rodejar la plaça de Lluçmajor i l'estàtua de la República, que anteriorment havia estat al centre de la ciutat, al costat de l'obelisc de la plaça del Cinc d'Oros. Va continuar carrer amunt vorejant el parc de la Guineueta, reialme de tenebres a aquelles hores de la nit. Algú movent-se entre la malesa, tan furtivament com ella. Una colla de joves atrafegats en un clot del parc, entre rialles i crits, envoltats de desenes de litrones de cervesa buides. Un estol de gats jugant als sorral·ls.

Va apressar el pas per travessar els sis carrils de la ronda de Dalt, en aquell tram soterrada després de protestes veïnals que els vells del barri explicaven que havien durat dècades i que encara continuaven, per aconseguir que la via quedés totalment coberta. El rugit d'un motor, la sirena d'una ambulància trencant la nit. Els seus passos es van dirigir amb rapidesa fins a un dels molts blocs de pisos que quedaven al capdamunt de la pujada. Façanes pintades amb tons rogencs i ataronjats. Balcons amb baranes blanques, tendals verds per mitigar el sol els mesos d'estiu més inclements. Una rodamon dormint en un banc, tapada amb cartons.

Les claus a la mà. Les claus al pany. Ningú esperant-la a l'interior del portal. La seva figura va pujar sis pisos a peu, sentint que cada planta era el pany d'una fortalesa que es tancava el seu darrere per protegir-la, interposant-se entre ella i els perills de la intempèrie. Evitant el més petit grinyol, la Jana va obrir amb cura la porta del sisè primera.

A l'interior de l'habitatge, darrere de les portes tancades de les habitacions, els roncs de l'avi travessant els envans de paper de fumar i la respiració en calma de les tres bessones, adormides als seus llits, van servir per calmar-li el neguit.

Avançant de memòria, la Jana va caminar a les fosques fins a la cuina-menjador. El sofà de dues places que havien trobat abandonat al costat d'un contenidor, en perfecte estat. La tele de tub de trenta polzades, encara amb aparell de TDT. La cuina de tres focs amb bombona de butà. Amb l'ajuda de la llanterna del mòbil, va obrir la motxilla i es va entretenir a revisar els objectes que havia recollit al xalet: la tauleta, el mòbil, el portàtil, el clauer potser de plata, el collaret de cordill amb un petit drac daurat... Va començar a riure en silenci, sense poder-se creure encara que ho hagués aconseguit. Sense assimilar del tot el que havia fet.

Va agafar el penjoll del drac i se'l va col·locar al voltant del coll, com aquella qui puja orgullosa a l'esglaó més alt del podi amb una medalla d'or al pit. Va amagar la motxilla a l'interior del tambor de la rentadora i va caminar fins al bany. En obrir la porta i encendre el llum, va veure l'esquena del noi vestit de diable que havia vist al xalet de Pedralbes.

La visió va ser tan inesperada que la Jana va quedar paralitzada, sense saber com reaccionar. Congelada mentre el noi girava en la seva direcció, voltant sobre si mateix a càmera lenta. Congelada mentre el noi s'aproximava per esguardar-la de més a prop, amb la mateixa sorpresa amb què l'havia albirat en aquell jardí.

—És... És veritat. Em veus —va murmurar el desconegut, amb una veu greu que bé hauria pogut provenir del més profund dels averns.

La Jana es va tapar la boca per ofegar un xisclet. Va tancar la porta amb un cop sec. La respiració accelerada, el cor bategant-li a la gola. Va parar l'orella per escoltar amb atenció. La respiració dels habitants del pis. Un miol perdut al carrer. Un gos bordant en la distància. Es va obligar a tranquil·litzar-se. Va tornar a obrir la porta del bany, a poc a poc.

El noi havia desaparegut, però el bany feia olor de pólvora.

EL FANTASMA

Barceloneta Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera (Ciutat Vella)
_Divendres, 3 de juliol de 2015

Aire, aire, aire. Atrapada en un vagó de la línia groga del metro, la Jana només podia pensar que faltava poc per a les dues de la matinada i que el propietari del restaurant de Sant Antoni, on treballava de nits, era pitjor que l'ogre que havia de suportar al supermercat de Torre Baró.

El servei de metro acabaria ben aviat. I encara havia de parar a la Barceloneta. Es va abraçar a la motxilla negra que duia a la falda.

El vagó estava gairebé buit, però la noia no podia evitar reïllar nerviosa al seu volant, com si estigués atrapada en una masmorra envoltada de serps verinoses a punt d'atacar-la. Un parell de persones de rostres cansats i ombres sota les parpelles, els ulls fixos en els mòbils que tenien a les mans. Alguns grups d'adolescents amb robes estridents, perfumats en excés, cridant d'una punta a l'altra del vagó.

Va abraçar la motxilla encara amb més força. Només havia de dir que era seu. Tot. Que tot era seu, però que s'ho havia de malvendre perquè necessitava els diners. O empenyorar. O el que fos que s'hagués de dir en aquells casos. Ningú no sospitaria. Per què havia de sospitar algú?

La megafonia del vagó va anunciar la parada de Ciutadella-Vila Olímpica. La noia va sortir del metro com qui fug dels inferns.

—Ei, guapa... Quant cobres? —va preguntar el conductor d'un cotxe blanc, aturant-se al costat de la Jana i abaixant la finestreta.

Avinguda Icària, coberta de tenebres. Noies fent el carrer arran de vorera, amb talons alts, poca roba i maquillatges cridaners. A prop, homes vigilant-les amb ulleres de sol, desenes de burilles esclafades contra l'asfalt. Una de les dones va apartar la Jana d'una empenta per ocupar el seu lloc. Ella va córrer a allunyar-se, la vista fixa en la llum artificial del Port Olímpic, darrere de dos dels gratacels més alts de la ciutat, bessons entre si.

L'aire marí li va fetejar el rostre amb pessics de sal en arribar a la costa. Olor de mar. Dotzenes de iots bressolant-se entre les onades de petroli del Port Olímpic. A poca distància, bars de copes, discoteques i un casino ple de falses promeses. Va fer la volta als locals i el Passeig Marítim la va rebre ple d'activitat. Skaters improvisant cabrioles sota la llum dels fanals. Gent bevent a la platja. Manters oferint imitacions de bosses i ulleres de marca per cap preu. Venedors ambulants llançant llums de colors al cel i venent llaunes de cerveses.

La noia es va aturar davant del cartell d'una petita botiga, en una zona completament en penombra. «Compro or i empenyaments. 24 hores al dia, 365 dies a l'any». Va agafar amb més força la motxilla que no havia deixat d'abraçar en tot el camí. Un home va sortir de sobte de l'interior de l'establiment, víctima d'un estrany nerviosisme: la cara blanca, el front perlat de suor. Va passar corrents pel seu costat, sense veure-la, i va desaparèixer en direcció al casino; la marca d'un rellotge inexistent al canell i un feix de bitllets a les mans.

La Jana va entrar a la botiga de l'usurer que menys preguntes feia de tota la ciutat, segons havia pogut descobrir en els fòrums d'internet que havia llegit i rellegit durant hores. Una campaneta va alertar de la seva arribada i un home rere el taulell va alçar la mirada. Seixanta anys, potser setanta. Rastes llargues completament albes. Una dent d'or a tocar de l'ullal dret, substituint un incisiu superior. Nas de rata punxegut.

—Bona nit, princesa. En què et puc ajudar?

Un pas endavant. Dos. Tres. La motxilla que s'obre i tot d'objectes que s'escampen: tauleta, mòbil, rellotge, portàtil, clauer...

—Són... Són coses que ja... que ja no utilitzem, a casa. Què me'n pot donar?

L'home va revisar el gènere com el carnisser que calibra la peça abans d'aflar el ganivet. Va mirar-la fixament durant uns segons i després va agafar un sobre de darrere el taulell. Va obrir la caixa registradora, va guardar-hi un feix de bitllets i el va entregar a la noia.

—Però... només... només això? —es va queixar la Jana—. Els aparells són gairebé nous!

—Aparells plens de problemes. Saps el que costa esborrar el rastre de coses així?

—Són... Són coses meves. Nostres. De la família.

—Segur? —La noia es va sentir envermellir; totes les justificacions que havia preparat, engolides en el no-res—. Si prefereixes provar sort en un altre lloc, hi tens tot el dret, però dubto que ningú te'n doni més. I jo de tu no aixecaria gaire la llebre; no tothom en aquest ram és tan de fiar com jo.

La Jana va prémer el sobre que tenia entre les mans. Un, dos, tres. Va afluir la pressió, va assentir. Va sortir de la botiga amb el cor bategant-li a les costelles a ritme de guerra. Estava tan capficada en les seves cabòries que no es va adonar del noi que hi havia al mig del carrer, aparegut del no-res. El noi vestit de diable del xalet de Pedralbes. El noi que havia cregut veure al seu propi bany. El noi de mirada maragda amb qui va xocar de ple i a qui va traspasar amb una esgarripança gelada.

—Què...? Què ets, tu? —va xisclar horroritzada.

* * *

El noi va esclafir a riure. Primer fluixet. Després a cor que vols. Darrere del drap rogenic que li ocultava mig rostre, la Jana va imaginar una rialla burleta delectant-se amb el seu as-

torament. L'espant va donar pas a la perplexitat, la perplexitat a la fúria.

—Es pot saber què et fa tanta gràcia?

—No... No creia que fossis de les lladregotes que primer entren per les cases i després s'espanten per un fantasma!

La Jana va esguardar esgarriada al seu voltant. Ni una ànima. Més enllà de l'esquena del noi, la multitud del Passeig Marítim semblava un horitzó inabastable.

—No... No soc cap lladre. No t'he vist mai. No diguis ximpleries!

—Ah, no? I llavors com ha arribat el meu collaret al voltant del teu coll? Veus? —va preguntar, mostrant el cordó amb un drac daurat, idèntic al de la Jana, que ell també portava penjat sobre el pit.

—No... No sé què t'empatolles —es va embarbussar la Jana—. Només és un drac de quincalla amb un tros de fil, no entens l'exclusiva. I tu no ets un fantasma, perquè els fantasmes no existeixen. Deu ser alguna mena de truc! No m'impressiones!

Va fer mitja volta i va arrencar a córrer.

* * *

Metro barrat, fi de servei. Carrer de Marina, sense cotxes. Universitat Pompeu Fabra, sense estudiants. Brams aterridors provinents dels animals del zoo mig adormits. Vies del tramvia sense trens. Parc de la Ciutadella tancat. Passeig Lluís Companys desert. La Jana va continuar corrent fins a l'altura de l'Arc de Triomf, amb un bar encara obert en la distància i una dotzena de turistes a la terrassa, fent el ressopó a la llum de les espelmes.

Arc isolat de pedra rogenca, de trenta metres d'altura, porta d'accés al recinte firal de l'Exposició Universal de 1888 que havia sobreviscut al pas dels anys. La Jana es va deixar caure exhausta al final del passeig, amb l'esquena contra el monument, esbufegant més per la por que per l'esforç. Buscava amb

la mirada la parada del bus nocturn quan va sentir de nou aquella veu.

—Només vull parlar amb tu —va dir el noi vestit de dimoni.

La Jana va fer un bot en descobrir-lo dret al seu costat, sense signes de cansament. Va treure el mòbil de la motxilla amb dits tremolosos i es va afanyar a marcar el número dels Mossos.

—Si no te'n vas de seguida, passaràs la nit a comissaria per assetjament!

—Això seria divertit de veure —va respondre el desconegut, amb ulls entre tristos i burletes.

Una operadora va respondre la trucada. El noi va fer petar els dits de la mà dreta i el mòbil es va quedar sense bateria, la pantalla negra. La Jana va fer un pas enrere. Ell es va asseure sobre el paviment del passeig, les cames encreuades.

—No tornis a fugir, si us plau. Només... necessito la teva ajuda. Només necessito les teves mans.

—Les meves... mans?

—Soc un fantasma, ja t'ho he dit.

La Jana va esclafir a riure, sense saber amb seguretat si el noi estava boig o si era ella qui començava a perdre l'enteniment.

—Aquesta conversa no... no té cap sentit. Això no pot ser real. «Tu» no pots ser real.

—Per què? Per què estic massa bo?

El noi es va posar dret per fer una volta sobre si mateix, obrint els braços per estufar la capa de diable i mostrar un cos que hauria estat l'enveja de qualsevol atleta.

—I a sobre fatxenda —va rebufar la noia.

—I això que fa una eternitat que no vaig al gimnàs... M'hauries d'haver vist, en plena forma.

—No ets una mica massa grandet per a aquest tipus de bromes? Què tens, vint anys?

—Aviat vint-i-dos —va respondre ell, picant-li l'ullet.

—Des de quan els «fantasmes» celebren aniversaris?

—I des de quan, no?

—De debò et penses que em creuré que ets un espectre vingut de l'altre món?

—M'has traspassat encara no fa deu minuts. —La Jana va sentir una esgarripança en recordar el fred gèlid que havia sentit—. L'electricitat o el foc no són problema, però tot el que té a veure amb el tacte... Impossible.

El noi va fer petar els dits. Els fanals de tot el carrer es van apagar. Va fer espetegar els dits del nou. Les flames de les espelmes de l'únic local que restava obert a aquelles hores van créixer de sobte, fent que els comensals s'apartessin de les taules d'un salt. Al tercer espetec, tot va tornar a la normalitat.

—Només necessito que m'ajudis a robar dotze roses de porcellana —va continuar el noi, amb la vista fixa en les seves mans.

—No soc cap lladre!

—M'has d'ajudar, si us plau. Necessito veure aquestes roses de més a prop! Llocs, horaris dels propietaris, codis de seguretat de les alarmes... M'ho sé tot. Si segueixes les meves instruccions, serà com robar una piruleta a un nen. En si no tenen cap valor, però una és falsa. Si descobreixo qui la té...

La Jana es va creuar de braços.

—Espera, un moment... I per això m'ho proposes a mi, perquè cap lladre amb dos dits de front robaria unes roses sense cap valor?

El diable va alçar la mirada per esguardar-la directament als ulls.

—Ets l'única que... em pot veure.

—Jo? L'única? Quina sort la meva! I per què?

El noi es va encongir d'espatlles.

—No ho sé. Ves a saber... Potser és cosa del destí.

—Un fantasma supersticiós, això és l'últim que em faltava!

Un bri d'esperança es va encendre als ulls del noi.

—Així, em creus? M'ajudaràs?

—No soc cap lladre! Quants cops ho he de repetir?

—Ets la meva única esperança. Necessito que m'ajudis a descobrir qui va provocar l'accident de cotxe que em va convertir en fantasma!

La Jana va quedar blanca de cop. Ulls esbatanats, la boca oberta.

—Buscar un assassí? Estàs... Estàs boig?

—Si us plau! Només tu em pots ajudar!

—No hi ha res que puguis donar-me per acceptar una temeritat així!

—N'estàs segura? Ni tan sols la possibilitat que la teva mare recuperi la memòria?

L'expressió de la noia va passar del desconcert a la por. Les cames van començar a tremolar-li.

—Què... què en saps tu de la meva família? Qui ets? Un assetjador?

El bus nocturn va aparèixer de sobte per una cantonada. La Jana va arrencar a córrer cap a la parada. En girar el cap, el noi havia desaparegut.

**Una novel·la de fantasia urbana ambientada a Barcelona.
Una heroïna quotidiana que lluita per ressuscitar un passat convertit
en cendres mentre intenta sobreviure a les dificultats del dia a dia.
Una història d'amor que desafia l'impossible.**

- **Una gimnasta marcada per la tragèdia**
- **Un fantasma irreverent vestit de diable de correfoc**
- **12 roses màgiques ocultes a Barcelona**
- **Una recerca contra rellotge per salvar el futur**

La Jana, una gimnasta a punt de ser seleccionada per als Jocs Olímpics, veu com la seva vida fa un gir de cent vuitanta graus arran d'un incendi que provoca la mort del seu pare i deixa amnèsica la seva mare.

Obligada a fer-se càrrec de les seves germanes petites, i a encadenar feines precàries per arribar a final de mes, la Jana només té una obsessió: aconseguir que la seva mare recuperi la memòria, com més aviat millor, per poder tornar a la competició abans no sigui massa tard.

La nit de Sant Joan, mentre fuig d'un robatori desesperat per aconseguir els diners pel tractament de la seva mare, la Jana coneixerà en Lluci, un fantasma vestit de diable de correfoc que li proposarà un pacte: si ella l'ajuda a descobrir qui va provocar l'accident que el va convertir en espectre, ell l'ajudarà a recuperar els records perduts de la seva mare.

Començarà així una recerca contra rellotge per trobar 12 roses màgiques ocultes en 12 indrets secrets de Barcelona. Una aliança incòmoda entre dos cors trencats que, de mica en mica, aprendran a confiar l'un en l'altre i a mostrar les seves vulnerabilitats.

Mentre la Jana i en Lluci realitzen un viatge complet per tots els barris de Barcelona (festes populars, història, llegendes oblidades...), la seva relació evolucionarà de la desconfiança a l'amistat i, d'allí, a alguna cosa més que encara cap dels dos és capaç de definir. Seran capaços de reescriure el destí abans que se'ls acabi el temps?

L'inici d'una aventura plena de sorpreses i secrets per descobrir.

Per a lectors que busquen un *romantasy* ple de tensió i tendresa: un *enemies to lovers* amb màgia i misteri i un *slow burn* que creix a cada pàgina.

premistalent

Novel·la guanyadora:

**Premi Talent Cambra
de Literatura**

ISBN: 978-84-129966-1-6

9 788412 996616

La Llibreta Vermella
www.lalibretavermella.cat

+16

Lectura
recomanada
per a majors
de 16 anys

